

LBRIS

We know
books

JOHN SCALZI

TICĂLOS

ÎNCEPĂTOR

Traducere din limba engleză de
NINA IORDACHE

ARMADA

Am aflat despre moartea unchiului meu Jake într-un fel cât se poate de neașteptat, și anume de la programul matinal *Squawk Box*¹, de la CNBC.

Urmăream *Squawk Box* din obișnuință; când eram jurnalist de business pentru *Chicago Tribune*, îi dădeam drumul dimineața, alternativ cu Bloomberg și Fox Business, în timp ce eu și soția mea, Jeanine, ne pregăteam pentru serviciu. Acum nu prea mai am nevoie de asta - profesorii suplینitori nu au nevoie să fie la curent cu ultimele știri din piețele din Asia ca să-i dădăcească pe elevii dintr-a șaptea -, dar obiceiurile vechi, iată, chiar mor greu.

Așa stând lucrurile, în timp ce-mi întindeam untul de arahide pe pâinea prăjită, am auzit numele „Jake Baldwin“ de la iPad-ul de pe insula de bucătărie. M-am oprit din uns, cu cuțitul în mână, în timp ce coprezentatorul Andrew Ross Sorkin anunța faptul că unchiul meu Jake Baldwin, miliardarul singuratic, proprietar al celui de-al treilea lanț, ca mărime, de structuri de parcare din America de Nord, murise de cancer pancreatic la vârsta de șaiszeci și șapte de ani.

— Ai auzit? am spus eu.

Vorbeam cu partenera mea de mic-dejun, dar nu Jeanine, fiindcă ea nu mai era soția mea și nici nu mai locuia cu mine. Acum, se întorsese în orașul în care se născuse, Boston, se combinase cu un bancher de investiții și, dacă era să te iei după contul ei de Instagram, își petrecea mai tot timpul arătând bine prin destinații de vacanță de invidiat

¹ *Squawk Box* este cel mai bun program de știri și discuții matinale înainte de deschiderea burselor, în care cele mai mari nume din afaceri și politică își spun cele mai importante povești (n. tr.).

din toată lumea. Partenera mea de mic-dejun era Hera, o pisică portocalie cu alb care, atunci când m-am retras la casa mea din copilărie, după divorț și concediere, a apărut dintre tufișurile din curtea din spate și m-a informat prin mieunături că de-acum va locui cu mine. Micul-dejun al Herei era Meow Mix; mâncă pe centrul insulei și urmărea *Squawk Box* împreună cu mine, probabil ca să-și dea seama dacă Andrew Ross Sorkin era o pradă cu care s-ar putea juca.

Habar nu avusesem că unchiul meu Jake suferea de ceva, cu atât mai puțin de cancer pancreatic, boala care-l doborâse și pe miliardarul Steve Jobs (creierul meu, intrat pe pilotul automat jurnalistic, începuse deja să încropească paragraful introductiv pentru necrologul unchiului meu; nu v-am spus că obiceiurile vechi mor greu?). Acum, ca să fiu sincer, nu era ca și cum unchiul Jake și-ar fi ascuns boala de mine. Doar că nu ne mai vorbiserăm deloc cam de când aveam eu cinci ani. Jake și tata se certaseră urât de tot la înmormântarea mamei. Îmi aduc aminte vag țipetele și faptul că, după aceea, Jake pur și simplu a încetat să mai existe. Tata a preferat ca situația să rămână așa și, probabil, la fel a vrut și Jake. În orice caz, Jake nu a venit la înmormântarea tatălui meu.

Cât despre mine, nu m-am mai gândit deloc la Jake până când am ajuns la facultate, am început să scriu articole despre lumea afacerilor pentru *The Daily Northwestern* și am descoperit că jumătate dintre structurile de parcare din Evanston aparțineau BLP, o companie privată, deținută majoritar și controlată în totalitate de Jake. Am încercat să obțin un interviu, presupunând că pot avea ceva șanse, dar BLP nu avea un departament de relații publice și nici măcar o rubrică de contact pe site. Când m-am căsătorit, am reușit să smulg de la tata adresa lui Jake și i-am trimis unchiului o invitație, mai mult ca să văd ce se întâmplă. Jake nu a venit, dar mi-a trimis un cadou: niște lingurițe de argint și un mesaj criptic. După aceea nu m-am mai gândit la el. Jake nu avea o prezență mediatică și nu apărea niciodată la știri, așa că nu mi-a fost prea greu.

Însă lipsa de prezență mediatică a lui Jake îi dădea mari bătaii de cap televiziunii CNBC. Urmăream totul în timp ce Sorkin și, probabil, și jurnaliștii lui, se chinuiau să scrie orice, acolo, despre un om care fusese, evident, important – miliardarii sunt importanți,

cel puțin pentru CNBC – și, pe lângă asta, își făcuse miliardele în cel mai puțin sexy mod cu putință. Steve Jobs dăduse lumii calculatorul Macintosh și iPhone-ul și tehnologie care definea un stil de viață digital, ca tableta pe care urmăream *Squawk Box*. Unchiul Jake oferise omenirii locuri de parcare. CNBC rezolvase problema lipsei de dramatism aducând un reporter de la *Parking Magazine*¹, revista de doi bani a National Parking Association – și, da, aceste două lucruri chiar există.

— Ptiu, drace! am exclamat.

Când reporterul a apărut pe ecran, am aruncat cu un colțisor din pâinea mea prăjită în iPad. Acesta a ricoșat din ecran, lăsând în urmă o dâră untoasă, și a aterizat în fața Herei, care a privit în sus spre mine, nedumerită.

— La dracu, e Peter Reese! i-am explicat eu, făcând semn cu mâna spre fața evident-înregistrată-pe-un-laptop a lui Peter, în timp ce acesta explica ce impact va avea moartea lui Jake asupra lumii de o importanță vitală a parcarilor supraetajate. Este un reporter îngrozitor! Îl știu. Am lucrat cu el.

Hera, deloc impresionată, a mâncat fărâma de pâine prăjită, cu unt de arahide.

Chiar lucrasem cu Reese, la *Tribune*. Și era, într-adevăr, un reporter îngrozitor! Îmi amintesc cum unul dintre redactorii-adjuncți de la secția de business mimase că-l sugrumă după ce masacrare o știre importantă pe care ceilalți reporteri, inclusiv eu, a trebuit s-o rescriem. Și el, și eu fuseserăm dați afară de la *Tribune* cam în același timp. Mă irita acum fiindcă, deși noul lui loc de muncă reprezenta un pas înapoi față de *Tribune* din punct de vedere profesional, el mai activa, cumva, în jurnalism, în timp ce eu eram profesor suplinitor în vechiul meu district școlar. Asta se întâmplase din anumite motive – divorțul, faptul că eram falit, boala tatei și faptul că mă întorsesem să am grijă de el în timp ce-mi lingeam propriile răni existențiale –, dar toate astea nu făceau situația mai puțin enervantă. Uite cum amărâtul de Peter Reese apărea la *Squawk Box*, în direct de la Washington DC,

¹ Cea mai importantă publicație din industria parcarilor și resursa cea mai importantă pentru tendințe, produse și bune practici (n. tr.).

în timp ce eu îmi mâncam pâinea prăjită într-o casă în care crescusem, dar pe care, tehnic vorbind, nu o dețineam, având drept unic prieten o pisică.

— Hai, gata! am spus.

I-am tăiat piuitul lui Reese în timp ce explica faptul că BLP era o companie privată și că decesul proprietarului ei nu trebuia să aibă vreun efect semnificativ asupra prețurilor acțiunilor celorlalte companii de parcări cotate la bursă. Ceea ce, probabil, nu era adevărat, dar nimeni, cu atât mai puțin Reese și Sorkin, nu se sinchisea îndeajuns ca să investigheze și, oricum, se pregăteau să anunțe o pauză publicitară. Asta era moștenirea publică a unui miliardar și a muncii lui de o viață: două minute de reportaj de afaceri deloc memorabil, urmate de o reclamă la un medicament împotriva disconfortului gastric.

Tocmai atunci, telefonul meu s-a trezit să sune – o chestie ciudată în această epocă a SMS-urilor. M-am uitat să văd cine era: Andrew Baxter, vechiul prieten al tatălui meu, avocat și executor al averii lui, care consta aproape în întregime din casa în care locuiam. Am mârâit iritat. Orice ar fi dorit Andy de la mine, era prea de dimineață. Am lăsat telefonul să sune până când a intrat căsuța vocală și mi-am terminat pâinea prăjită.

— Cum arăt? am întrebat-o pe Hera.

Nu eram îmbrăcat în uniforma mea obișnuită de profesor suplinitor, alcătuită dintr-o cămașă semi-formală, o vestă de lână și pantaloni informali. În schimb, îmi pusesem cel mai bun costum al meu – singurul de altfel – pe care îl purtasem la nuntă, la înmormântarea tatălui meu și niciodată între aceste două evenimente. Era, de fapt, o ținută aproape formală, fiindcă se pare că, atunci când mă mutasem înapoi în casa tatălui meu, îmi pierdusem pantofii. Purtam adidașii Sketchers, negri, pe care îi purtasem la înmormântarea tatălui meu. Nimeni nu observase atunci și speram să nu observe nici azi. *Tu* mi-ai da un purcoi de bani dacă m-ai vedea îmbrăcat așa?

Hera a scos un sunet slab ca un ciripit și a clipit scurt, în semn de aprobare. Păi, sigur că aproba! Ea îmi alesese cravata, mai ales fiindcă se așezase pe cea roșie după ce o pusesem pe pat, lângă cea verde, ca să mă hotărâsc pe care o iau.

— Mulțumesc! i-am spus pisicii mele. Ca întotdeauna, aprobarea ta este cel mai important lucru.

Satisfăcută, Hera s-a întors spre Meow Mixul ei.

M-am uitat la ceas. Întâlnirea era în viitor, la douăzeci de minute distanță. În douăzeci de minute aveam să știu ce formă va lua viața mea pentru mai mulți ani de acum încolo. Și, spre deosebire de unchiul Jake, nu aveam nevoie de miliarde de dolari ca să-mi ating oricare dintre scopurile vieții.

Câteva milioane mi-ar fi ajuns.

Belinda Darroll s-a uitat la computerul ei.

— Prin urmare, domnule Fitzer, dorești un împrumut de afaceri în valoare de... 3,4 milioane de dolari.

— Așa este, i-am spus.

Stăteam jos, în biroul lui Darroll din clădirea Barrington First National Savings and Loan, recent renovată după ce fusese cumpărată de CerTrust, o companie financiară din Chicago, al cărei obiect de activitate era să achiziționeze bănci locale și să le păstreze numele, pentru ca fiecare locuitor din oraș să creadă că avea de-a face în continuare cu o bancă locală, și nu cu un mastodont financiar fără chip. Clădirea mirosea a vopsea proaspătă și a esterii ce se degajau din noua mochetă pentru trafic intens care abia fusese întinsă pe jos.

Venisem ceva mai devreme la întâlnire; Darroll se prezentase când intrase în încăpere. Îmi spusese că figura mea i se părea cunoscută și stabiliserăm amândoi că ea fusese în primul an la Barrington High când eu eram deja în anul următor. Își aducea aminte că am avut probleme când eram editorul jurnalului școlii, deoarece publicasem o relatare a faptului că domnul Kincaid, profesor de algebră la clasa a noua, era cel mai important furnizor de metamfetamină din campus. Am fost suspendat fiindcă nu le-am arătat articolul consilierilor de revistă înainte să-l public. Domnul Kincaid a primit șase ani la Centrul de Corecție Big Muddy River, pentru deținere și trafic de droguri. Cred că eu am scăpat mai ușor decât el din povestea aia.

Darroll m-a întrebat dacă mai scriu. I-am spus că lucrez la un roman. Este minciuna standard.

— Vrei împrumutul pentru o afacere aici, în Barrington, a continuat Darroll.

— Da, intenționez să cumpăr McDougal's Pub.

— A!

Darroll mi-a aruncat o privire de după computer.

— Îmi place mult McDougal's!

Am încuviințat.

— Tuturor ne place.

McDougal's fusese o prezență constantă în Barrington preț de zeci de ani și era situată într-o zonă din centru, în vreme ce restul barurilor și restaurantelor din jurul ei apăruseră și dispăruseră. După cum se vedea, berea și farfuriile încărcate cu cartofi prăjiți rămân mereu la modă în suburbiile din Chicago.

— Acolo am băut alcool prima oară, a spus Darroll. Legal, vreau să spun, s-a corectat ea.

Am încuviințat din nou.

— Tuturor ne place, am repetat.

— Știi de ce o vând?

— Recesiunea a dăunat afacerilor. Pe urmă, Brennan McDougal dorește să iasă la pensie și niciunul dintre copiii lui nu vrea să preia afacerea, am răspuns. Așa se întâmplă când toți copiii tăi se duc la facultate. Nu mai vor să se ocupe de un bar.

— Tu nu ai facultate? m-a întrebat Darroll.

— Ba da, dar, spre deosebire de copiii lui McDougal, care au doctorat în medicină și masterat în administrarea afacerilor, eu am o licență în jurnalism, am spus.

Darroll a încuviințat.

— Păi, asta ar fi tot, a zis și a privit datele de pe ecran. Deci vrei să preiei bodega...

— Bodega, restaurantul de lângă ea și clădirea în care se află. Brennan McDougal le vinde laolaltă. Totul funcționează deja. Nu-mi mai rămâne decât să intru în posesie.

— Ai experiență în domeniul administrării unui local? A unui restaurant?

— Nu, am recunoscut eu. Dar McDougal's are deja angajați și administratori.

Aici, Darroll s-a încruntat:

— Sectorul ăsta este riscant. Restaurantele dau chix mereu. Chiar dacă au administratori și angajați pricepuți. Și acum e mai riscant decât oricând pentru acest tip de afaceri.

— Sigur, am admis eu. Dar ai spus-o și tu: prima ta băutură a fost la McDougal's. Este o adevărată instituție în Barrington. Oamenii de aici vor să rămână aici. Eu vreau ca ea să rămână aici pentru ei. Nu spun că nu e riscant. Când eram reporter la *Trib*, m-am ocupat de rubrica afacerilor locale preț de doi ani. Știu cum le merge restaurantelor. Dar McDougal's este o afacere cât se poate de sigură. La naiba, nici măcar nu o să-i schimb numele!

Darroll a tastat mai departe și a rămas tăcută o clipă, citind ce scria pe ecran.

— Anunțul de pe Zillow¹ menționează că prețul total de vânzare a clădirii este de 3,4 milioane, a spus ea. Tu ceri suma totală pentru afacere.

— Așa este.

— Nu adaugi niciun procent din propriile bunuri?

— Aș vrea să dispun de o marjă, am spus. Întotdeauna apar chestii neprevăzute, pe care vânzătorul nu le-a dezvăluit și care nu au ieșit la iveală în timpul inspecției.

Darroll și-a țuguiat buzele, dar nu a spus nimic. Știam ce vrea să spună; se gândea că pun ceva la cale. A trecut la altă fereastră.

— Casa ta e listată ca garanție colaterală.

Am încuviințat:

— Da, pe strada South Cook, 504. Este casa părinților mei. Acolo locuiesc acum. Barrington First National pusese ipotecă pe ea cu mult timp în urmă. Înainte ca tata s-o achite complet.

Nu am adăugat faptul că tata plătitese casa cu polița de asigurare de viață a mamei după accidentul ei de mașină. Nu eram aici la *America are talent* și nu voiam să fac publică o poveste lacrimogenă.

— De vreme ce ai deschis aplicația Zillow, poți vedea că valoarea ei este estimată la aproape opt sute de mii.

Darroll s-a apucat să tasteze din nou.

— Văd că acum casa e administrată printr-un fond fiduciar.

¹ Companie americană de piață imobiliară online. (n. tr.).

„La naiba!“, mi-am zis. Ieșise din Zillow ca să găsească informația asta.

— Da, de un fond fiduciar de familie, am zis.

— Pe care îl administrezi?

— Sunt beneficiar.

— Beneficiar.

— Mai sunt și frații mei mai mari.

— Înțeleg. Și câți sunt?

— Trei.

— Și au fost cu toții de acord să folosiți casa drept garanție colaterală?

— Am discutat problema și au părut să fie de acord, am mințit eu.

Darroll a remarcat lunga mea explicație la o întrebare la care trebuia să răspund cu „Da“, ceea ce nu îmi era favorabil.

— Am nevoie de documente privitoare la asta de la administratorul imputernicit al patrimoniului, legalizate și, preferabil, cu semnăturile fraților tăi, a spus ea. Crezi că poți să faci rost de ele în următoarele două zile?

— Mă ocup.

Darroll a notat și acest un-răspuns-nu-chiar-afirmativ.

— Vor fi probleme în obținerea lor?

— Sora mea Sarah e în vacanță, am spus și, cine știe, asta chiar putea fi adevărat, căci Sarah adora vacanțele. Pe una dintre insulele mai mici din Hawaii. O stațiune din acelea în care îți iau mobilul când ajungi acolo.

— A, păi, sună grozav! a spus Darroll. Dar e adevărat că în același timp îți complică situația.

Și-a pus mâinile pe birou cu o atitudine finală, care nu părea favorabilă pentru mine.

— Domnule Fitzer, o să fiu sinceră cu dumneata acum: Barrington First National are un proprietar nou...

— CerTrust, am spus eu. Obişnuiam să scriu despre ei la ziar.

Ceea ce era adevărat. Nu prea aveam o părere bună despre ei. CerTrust nu atingea nivelurile de futai financiar de la Wells Fargo, dar nu pentru că nu-și dădeau silința.

Darroll a încuviințat și a continuat:

— Strategiile de împrumut de la CerTrust sunt mult mai restrictive decât erau înainte de preluare. Dorim să încurajăm deținerea afacerilor de către localnici, dar trebuie să nu uităm să ne concentrăm cât mai mult pe elementele fundamentale. Ne ceri să-ți aprobăm un împrumut de milioane de dolari fără ca tu, personal, să contribui cu nici un procent din sumă, garantând cu un bun pe care nu îl deții în totalitate.

— Deci asta înseamnă un „nu“, m-am aventurat eu.

— Nu este un „nu“. Spun doar că este dificil. Nu pot aproba singură un împrumut de o asemenea anvergură. Trebuie să-l prezint comitetului nostru pentru împrumuturi, care se întrunește joia. Dacă poți să-mi faci rost de scrisoarea aceea de la administratorul imputernicit în următoarele două zile, ar fi de folos. Dar și așa va fi dificil. Și după aceea, dacă comitetul nostru pentru împrumuturi își dă acordul, va trebui să treacă și la un alt nivel de aprobare la CerTrust.

— Nu au încredere în judecata ta aici?

Darroll a schițat un zâmbet:

— Au alte criterii de luat în considerare, ca să zic așa.

— Deci nu e un „nu“, dar probabil e un „nu și va dura o săptămână s-o spună“.

Darroll și-a ridicat palmele, parcă cerându-și scuze:

— Va fi dificil, a repetat ea. Ți datorez această sinceritate.

— Ei bine, am spus eu, nu pot să te învinuiesc pentru sinceritate.

— Știu că nu asta te-ai așteptat să auzi, a spus Darroll. Ai pe cineva cu care să formezi un parteneriat?

Am pufnit, auzind-o.

— Cu alte cuvinte, cineva care să nu aibă aceeași situație financiară ca a mea? Majoritatea cunoscuților mei sunt foști jurnaliști, ca mine. Lucrează fie ca barmani, fie ca profesori suplinitori.

— Dumneata cu ce te ocupi?

— Deocamdată cu a doua profesie. Speram să avansez la prima.

— Dar cu un frate sau alt membru al familiei? Poate unul dintre ei te-ar ajuta.

— Cred că frații mei s-ar gândi că a-mi oferi casa drept garanție colaterală ar fi o implicare suficientă, am spus, ceea ce era cea mai

eufemistică formulare pe care am putut-o găsi. Am un unchi. Jake. E bogat.

— Un unchi bogat nu e un lucru rău, a spus Darroll. Poate că l-ar interesa o oportunitate de investiție.

— Da, e un gând frumos, am spus eu. Din păcate, tocmai ne-a părăsit.

— O, nu! a exclamat Darroll, mimând o suferință elegantă. Îmi pare atât de rău!

— Mulțumesc!

— Ești în regulă?

— Sigur! am spus. Nu eram atât de apropiați. Nu l-am mai văzut de când a murit mama mea, când eram mic.

— Nu vreau să par lipsită de delicatețe, dar... știi cumva dacă ți-a lăsat vreo moștenire?

— Ar fi... o surpriză, am spus, folosind iar un eufemism.

— Îmi pare rău! a repetat Darroll. E păcat că n-ai putut vedea dacă era interesat înainte să se stingă.

— Ar fi fost un moment penibil, am spus. Adică, cum ar fi fost să intru și să-i spun „Hei, unchiule Jake, scuze că nu ne-am văzut de treizeci de ani și, fiindcă tot veni vorba, poți să garantezi pentru mine un împrumut de trei milioane de dolari?“

— Nu poți să știi niciodată.

Am scuturat din cap:

— Sunt destul de sigur că știi. Oricum, nu simt prea multe pentru el. Ultima oară când am avut vreun contact cu el a fost la nunta mea. Mi-a trimis cadou o pereche de lingurițe de argint, cu un bilet pe care scria *Trei ani și șase luni*.

Darroll s-a încruntat:

— Ce înseamnă asta?

— Pe moment, n-am știut. Mi-am dat seama după trei ani și jumătate, când soția mea a cerut divorțul.

— Căcat! a exclamat Darroll și și-a dus mâna la gură. Scuze!

— Nu te scuza. Asta a fost, practic, și reacția mea. Așa că, da. Partea bună e că am păstrat lingurițele de argint după despărțire, măcar cu asta m-am ales.

M-am ridicat. Darroll s-a ridicat și ea.

— Trimite-mi scrisoarea aceea de la administrator, a spus ea.

— Mă ocup, am mințit eu o ultimă oară.

— Succes cu romanul! mi-a urat când ieșeam din birou.

Nu a vrut să pară ca o lovitură de grație, desigur. Dar, oricum, așa am simțit-o.